

Rosnowskiego Michała

Dzielnice: Ursynów

Osiedla: Kabaty

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1994

Opis

Michał Rosnowski (1897-1940) - ppłk służby stałej Wojska Polskiego, lekarz internista, prekursor elektrokardiograficznych badań sportowców. Pochodził z Arczyńska na Syberii, kształcił w Krasnojarsku i rozpoczął studia w Petersburgu (Akademia Wojskowo-Lekarska), które przerwała działania I wojny światowej. Przeniósł się wówczas do Tomska i tam na Wydziale Lekarskim miejscowego uniwersytetu chciał zaliczyć kolejny rok, jednak został powołany do oddziału opatrunkowego 14. Syberyjskiej Dywizji Strzeleckiej, po czym skierowany na front rosyjsko-niemiecki. Na wieść o odzyskaniu przez Polskę niepodległości przedostał się do 5. Dywizji Strzelców polskich, w której zorganizował i poprowadził szpital polowy. Był odpowiedzialny za zdrowie ponad 1000-osobową grupy żołnierzy, którzy z Charbina drogą morską (trzymiesięczny rejs) 1 VII 1920 roku przybyli do Gdańska. Natychmiast został włączony w szeregi Wojska Polskiego i - jako naczelny lekarz Pułku Ułanów Grodzieńskich - skierowany wraz z 1. Dywizją Litewsko-Białoruską na front wojny polsko-bolszewickiej. Po wejściu w życie traktatu Ryskiego został urlopowany, by móc na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego ukończyć przerwane studia. 27 VI 1922 roku uzyskał dyplom doktora wszech nauk lekarskich i - awansowany do stopnia porucznika a później kapitana - pełnił obowiązki ordynatora w I Batalionie Sanitarnym w Oddziale Chorób Wewnętrznych Szpitala Szkolnego Centrum Wyszkozenia Sanitarnego w Warszawie. Był również wykładowcą Szkoły Podchorążych Sanitarnych oraz Uniwersytetu Warszawskiego. W 1934 roku - już jako major - objął funkcję kierownika naukowego Oddziału Chorób Wewnętrznych w swoim szpitalu. Dwa lata później habilitował się w Instytucie Józefa Piłsudskiego na Bielanach pod kierunkiem profesora Witolda Orłowskiego. Od połowy lat dwudziestych zajmował się głównie fizjologią i patologią krążenia, szczególnie u sportowców. Zainicjował wykonywanie u nich regularnych badań EKG, co zaprezentował podczas wykładów dotyczących podstaw elektrokardiografii klinicznej. W swych badaniach łączył wpływ ćwiczeń fizycznych na stan serca. Podczas II Olimpiady Zimowej w St. Moritz (1928) analizował EKG wszystkich narciarzy, w tym samym roku podczas IX Igrzysk Olimpijskich rozgrywanych w Amsterdamie przebadał niemal 260 uczestników reprezentujących różne dyscypliny sportu. Mimo młodego wieku był znanym w wielu europejskich ośrodkach medycznych, należał też do grona członków-korespondentów Francuskiego Towarzystwa Kardiologicznego. W 1939 roku Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie nadał mu tytuł profesora, został również członkiem Rady Naukowej Instytutu Badań Lekarskich Lotnictwa. Był też honorowym uczestnikiem II Zjazdu Polskich Lekarzy Sportowych w Zakopanem, gdzie analizował zmiany

patologiczne w mięśniu sercowym sportowców różnych dyscyplin. Podczas wojny obronnej we IX 1939 roku Szpital Szkolny CWS - którego został komendantem - przekształcono w Szpital Wojenny Nr 104 i otrzymał rozkaz ewakuacji na wschód, gdzie miało powstać wielkie zgrupowanie szpitalne. 17 IX 1939 roku znalazł się wraz z pacjentami i personelem w Trembowli, gdzie aresztowała ich Armia Radziecka. Cała kadra lekarska została osadzona w obozach - on trafił do Kozielska i zginął wraz z innymi Polakami 6 albo 7 IV 1940 roku.

Upamiętnienia:

ul. Krakowskie Przedmieście 26\28 - gmach Instytutu Historycznego UW - tablica poświęcona profesorom poległym w czasie II wojny światowej.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1994.02.04
